

[Christmas Møller.]

Glæde gennem en Snes Aar at kende det ærede Medlem og hans offentlige Fremtræden og gennem en halv Snes Aar paa nærmeste Hold at følge det ærede Medlem som Minister og Oppositionsfører, synes, at det ærede Medlem stadig er ung, idet det ærede Medlems Sindsligevægt er som for 20 og 10 Aar siden.

Det ærede Medlem vil ikke kunne bestride, at den Stilling, som Partierne — jeg taler kun for mit eget Parti — har indtaget til det ærede Medlem, har altid været præget af dyb Ærbødighed for det ærede Medlems Person. Naar nu det ærede Medlem sagde, at jeg æggede ham og talte om et vigtigt Punkt i den Politik, der havde været mellem Konservative og Venstre, spørger jeg, om det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vil bestride, at jeg som Ordfører for mit Parti saa lidt i Aar som i Fjor har lagt min Politik an paa at angribe Venstre, tværtimod jeg har angrebet Regeringen, som det er Oppositionens Opgave, saa maa jeg ogsaa have Lov til at sige til det ærede Medlem, at der er Begivenheder i det ærede Medlems politiske Historie, som stærkt har strejft det ærede Medlems personlige Historie, kunde jeg sige, og hvor Konservatismen — jeg tænker paa to for det ærede Medlem saa vigtige Aar som 1909 og 1922 — aldrig tænkte paa sin egen Fordel, ja, skød den til Side og stillede sig bag det ærede Medlem og støttede ham langt udover, hvad et andet Parti maaske vilde have gjort overfor en politisk Modstander. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vil ikke bestride, at vi gjorde det i 1909, det ærede Medlem vil ej heller bestride, at vi gjorde det i 1922, da Landmandsbank-Sagen kom ind over det ærede Medlem.

Paa Grundlag af dette har jeg ogsaa Lov til at sige til det ærede Medlem, at jeg jo næsten kunde haabe, at det ærede Medlem kunde gøre sin Beslutning om, saaledes at han kom til at sidde en Periode til, saa at Sindsligevægten vilde blive saa meget øget, at den blev saa stor, at det ærede Medlem overskred det Punkt, som han jo alligevel aldrig er gaaet ud over: kun at kunne se, at hans eget Parti har Ret, og kun se Fejlene hos os.

Naar det ærede Medlem talte til mig om den 21. Marts 1929, vil jeg sige til det ærede Medlem: Hvem indledede Slaget i de Martsdage? Hvem stemte vore Ændringsforslag ned? Radikale, Socialdemokrater — og Partiet Venstre. Og hvorledes har Stillingen været senere? Vil det ærede Medlem Hr. N. Neergaard bestride, at han her skarpt har sagt, at Loven skal holdes, og vil

det ærede Medlem bestride, at han stillede sig bag Landstingsmand Hauchs Udtalelser om, at vi ikke kan fortsætte med at sabotere Flaadeordningen?

Jeg vil derfor sige til det ærede Medlem, bag hvem det konservative Parti oftere end bag nogen anden Politiker, som ikke hører til dette Parti, i givne Situationer har stillet sig, ikke tænkende paa sit eget, at naar det ærede Medlem om Ordningen af 1922, som det, hvad enhver kan sige sig selv, vilde have været partipolitisk langt lettere for dette Parti ikke at gaa med til, har sagt i 1923 — ikke til os, men som ansvarlig Statsmand overfor Folkenes Forbund —, at denne Ordning repræsenterede det uundværligste Minimum, paa et Tidspunkt, hvor man overhovedet ikke tænkte sig Ordningen saboteret, og naar det ærede Medlem ikke vil bestride, at Stillingen i Dag udenrigspolitisk er en langt farligere, end den var i 1923 og 1924, saa tror jeg, at det ærede Medlem skulde have ladet være med at sige, at det var de Konservative, der førte det stærkeste og alvorligste Slag mod Forsvarsordningen. Thi Slaget indlededes af det ærede Medlems eget Ministerium, og det ærede Medlem kan ikke være i Uvidenhed om, at der fra vor Side var givet Besked om, hvorledes vi vilde stille os.

Det ærede Medlem kan derfor kun have den Anskuelse, i det Øjeblik det ærede Medlems Opfattelse er den, at der gælder een Ret for det ærede Medlem, det ærede Medlems Parti og det ærede Medlems Ministerium, nemlig Retten til at bestemme, hvad der er Lov, og hvordan Loven skal opfyldes, og en anden for os andre.

Det ærede Medlem vil endelig ikke bestride, naar han ser paa Resultaterne af sit eget finansielle Arbejde, som han ogsaa fik stærk Støtte til hos os, og ser, at Statsregnskabet for 1929—30 viser et Overskud paa 12 Mill. Kr., at saa var der overhovedet ikke sund rimelig Sans i den afvisende Stilling, man indtog overfor os i 1929.

Jeg skal slutte med at sige, at den kommende Tid jo vil vise Tidens politiske Ansigt. Det er ikke vist endnu, men den kommende Tid vil vise det. Vedrørende Forsvarsspørgsmaalet har vi sagt, at vi var vilige til at forhandle paa et forsvarspositivt Grundlag, og man maa efter de Meddelelser, der har været fremme, gaa ud fra, at man ikke kan forhandle paa det Grundlag, der foreligger, at der maa forhandles paa et andet Grundlag, og at vi faar Meddelelse derom.

Med Hensyn til hele den økonomiske Politik kan vi ikke undlade at bemærke,